

ZÁM.

n, ha
nagad
la és
zzám.
fele-
nem
e hat-
ilágo-
Mert a
zönöm
eszurt
tuk a
t eset-
et, jó.
őzsef.
tesz a
n (ugy
latin
l vele
effülék
írj te
vállik
örö-
gen jól
hogy
füveled
Back
örömet
A »Kis
ár nem
meg-
alában.
e van,
k sorá-
megért-
hogy
Több
eket itt
is okból

javára

Polyák
— A
együtt

jes Kis
acsi.

an-épület.
társulat.

ILMÁCSKA SZÜLETÉSNAJJA. (Lásd 287. lapon.)

XXII. kötet. 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. április 30-án.

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés **Bandi** bácsitól. —

(Folytatás.)

UTÁN Pista Friczinek e fölvilágosításokat megadta, indítványozás is egyszermind, hogy beviszi Friczit a labororiumba és bemutatja Pancsos Péter urnak.

Beléptek együtt a folyosón balra nyíló ajtón. Az a szag, melyet Friczi már az egész lakásban érzett, itt oly erősen csapta meg, hogy majd elájult. Üveg, tégely, csodás alakú edény telve mindenféle színű folyadékkal s porokkal táruáltak Friczi szeme elé. Az ablak melletti asztalnál egy bozontos, piszkos ruhájú kövér ember ült és kevergetett valamit egy tégelyben. Különösen furcsa bolondos formát adott néki az az óriási zöld szem-ellenző, melyet szeme fölött viselt s mely különben piros arczára zöld árnyékot vetett.

Amint a fiuk beléptek, Pancsos úr, mert ő volt az a kövér ember, elkezdte fogát csikorgatni s majdnem bömbölve kiáltott rá a két fiura:

— Mit akartok?

— Kérem, Pancsos úr, szólt Pista, csak mosolyogva a fenyegető arcz felé, vagyok bátor bemutatni Sörnrey Friczit, a numeru 13-at.

Pancsos úr a bemutatásra fölugrott, neki rohant Friczinek s összevissza borzalva annak haját, haragosan kiabálta:

— No te kis hunzfut, no te kis tengerész, te tetszel nekem; majd adnak itt neked tengert! No de, te tetszel nekem!

Friczi egészen elbámult ezen a furcsa tetszésnyilvánításon, de Pancsos úr tovább kiabált:

— No fiuk, most bögjétek ki magatokat, ugráljatok egyet!

Ezzel aztán elkezdett ő maga is nehézkes ügyetlenséggel körülugrálni, táncolni a szobában, nagy hangon ordítva és magával sodorva Friczit. Pista vigan követte Pancsos úr példáját s csakugyan olyan veszett lármát csaptak hamarjában hármásban, mintha egy egész ezred csatázna.

Egy vézna fiu ijedt arczczal rohant be azzal a hírrel, hogy Savanyú urék nagyon idegesek a nagy lárma miatt. Pancsos ur e hírnököt rögtön galléron kapta s kilődította. Azután kilihegve magát, kézenfogta a két fiut s vezette őket egyenesen a konyhába, a hol Betti néni éppen a vacsorafőzés körül volt elfoglalva.

— Ez a kis uj tengeri szörny az én háló-szobámba lesz beosztva, kiáltá Pancsos úr.

— Én már másképen intézkedtem, — felelt Betti néni.

— Az mindegy, intézkedjék újra, szólt Pancsos ur; azután fejébe csapva piszkos kalapját, eltávozott, mint Pista Friczinek megsúgta, a »zöld ördöghöz« címzett korcsmába.

Friczi pedig Pista állítása és saját vélekedése szerint is, aránylag igen jól járt, mert az intézet főhatalmasságának, Pancsos urnak tetszését megnyerte s legalább éjjelre kikerült a kiállhatatlan Savanyú Jónás fölügyelete alól.

Ezután Friczi élete az intézetben a rendes kerékvágásba zökkent. Egész napja

ném
csak
Sava
vagy
gonc
nagy
soha
lyik
igen
dolt
egy
hogy
mely
reke
nem
csup
juk
gyot

sétá
hon
tés
föl
szöv
társ
kedv
fiu,
nála
ták
köve
hez.
várt
Örz
Örz
czit
min
nosa
mi
czió

néma, csöndes unalomban telt el. Ha csak hangosabban szólta is valamelyik, Savanyú ur, vagy Betti néni mordult rá, vagy, ha a folyosón történt a beszéd, a gonosz tót házmester kiabált föl hozzá nagy gorombán. Mindig büntették, de soha sem tudta igazán: mért. Ha valamelyik ételt vonták csak el tőle, azt nem igen bánta, mert a Pancsos úr által kigondolt ételek igazán borzasztók voltak. Vagy egy hónap múlva már észrevette Friczi, hogy az intézeti program azon szavai, melyek szerint az intézet kosztja a gyerekek csontfejlődésére jótékonyan hat, nem épen üres szóbeszéd. Mindannyian csupa csont voltak; persze nem a csontjuk szaporodott, hanem a husuk fogyott meg.

Délben mindég kiment az intézet sétálni, de Friczi igen sokat maradt otthon büntetésből. Ez igen keserű büntetés lett volna, ha Friczi nem használja föl ilyenkor az egyedüllétet ábrándjai szövésére. Robinzon-könyve is kedves társa volt egy ideig, de azt Savanyú urék kedvence: Kánya Kálmán, az a vézna fiu, kit Pancsos úr kidobott, észrevette nála, föladata őt s a könyvet tőle elkobozták sráadásul attól is eltilták, hogy a következő ünnepen kimehessen Szegőékhez. Pedig szegény Friczike már alig várta azt a szép napot, mikor Bélával s Örszikével újra együtt mulathat. Béla és Örszike meglátogatták ugyan néha Friczit az intézetben, de a látogatások alatt mindig jelen volt Betti néni is, ki folytonosan közbe kiabált, ha a gyerekek valami olyat beszéltek, ami az elmúlt vakációi jó mulatságokra vonatkozott, vagy

a tengerrel bármily távoli összeköttetésben volt.

— Ej, gyerekek, hát okosabbat nem tudtok beszélni?

Egy ilyen látogatás után kibujt a szomszéd szobából Savanyú Illés ur is és a távozó gyerekek nevelőnőjét, ki őket kísérte volt, néhány szóra kérte. Annak aztán hosszadalmasan és unalmasan elmondta, hogy miután Friczi olyan rábizott liszt, melyből sehogy sem lehet jó tésztást gyúrni, ha ilyen kovász (Örszikére s Bélára mutatott) közbejön, kéri a kisasszonyt, hogy a felügyelete alatt álló két gyermeket ezután ne hozza el Friczihez.

Friczi most már annyira elkeseredett, hogy alig várta, hogy terveit megvalósíthassa. Mert Friczi fejében merész tervek gomolyogtak, melyek az örökös mély csöndben, folytonosan elfoglalva tartották lelkét.

Pancsos urnak folyvást nagy kegyében állott Friczi, de hát Pancsos ur barátságából nem igen volt Friczinek haszna. Igaz, hogy miután Friczi a Pancsos ur fölügyelete alá volt éjjelre helyezve, hát az éjet még néhány pajtásával együtt teljesen fölügyelet nélkül játszhatta, vagy beszélgethette át. Pancsos ur rendszeren csak úgy éjfél után támolygott haza a »zöld ördög«-ből. Ilyenkor azután a kedvencek mind a takaró, sőt az ágy alá is bujtak, mert Pancsos urnak mámoros korában szenvedélye volt csupa nyájaskodásból megdöngetni a fiukat. Egy másik nyilatkozata Pancsos ur jóakarátának az volt, hogy mihelyt valami új szörpöt, cukrot, szóval italt vagy ételt talált ki, azaz

kotyvasztott össze laboratóriumában, Friczit rögtön beszólitotta, megkóstoltatta és dicsértette vele a roszt dolgokat. Friczi hasonlíthatlanul jobban vonzódott ugyan a furesza Pancsos urhoz, kitől bizony néha egy-egy ütleget is zsebre kellett raknia, mint a hideg, szivtelen, kedvtelen, és hallgatag Savanyúakhoz; de azért mégis Savanyú Jónásnak volt kénytelen igazat adni, mikor a Betti nénivel szemben, ki fiát Pancsost a világ legnagyobb vegyészének tartotta, azt állítá, hogy Pancsos körülbelül félbolond, ki nemsokára egészen meg fog bolondulni.

(Folytatása következik.)

Honka gazdasszony.

AHÁZ táját megseperni,
Butorról a port leverni,
Két kecskét meg is fejni,
A baromfit megetetni,
Majd a kutnál vizet merni:
S még ennél több házi munka
Körül fárad kis Honka.

TIGRIS-VADÁSZAT.

(Képel a 280—281. lapokon.)

ALLAHABAD volt a neve, írja egy utazó, egy kis falunak, melybe Kelet-Indiában való utazásom alkalmával egy szép nyári napon éjjeli pihenőre betértem.

Ugyancsak bámultam, mikor a falut jóformán teljesen kihaltnak találtam. Sokáig jártam fel s alá s nem láttam embert, akitől megkérdezhettem volna, hol kaphatnék éjjeli szállást. Végre észrevettem, hogy egy-egy palánk mögül félénken és csodálkozva bámulnak reám itt is, ott is. Meg nem foghattam, mi lelte az embereket. Csak nem hiszik, hogy valami veszedelmes rabló vagyok? Fegyver volt ugyan nálam, szolgáltnak is volt puskája: de két puskástól csak nem ijed meg egy egész falu népe?

Lassanként meg is tudtam, hogy nem mi előlünk rejtőzött el a falu népe. Előbb csak egy kettő, aztán mind több-több lakos jött elő az utcára, körülfogtak, rám bámultak s fejüket rázva mondogatták, hogy szörnyü vakmerőséget követtem el, örüljek, hogy épsegben ide értem.

— De hát mondjátok meg már, mi történt, mi baj? kérdém.

(Folytatása a 278. lapon.)

AD volt
 írja egy
 egy kis
 mely-
 t-Indiá-
 utazá-
 alkalmá-
 y szép
 pon éj-
 henőre
 n.

a falut
 m. So-
 embert,
 kaphat-
 vettem,
 ken és
 ott is.
 mbere-
 vesze-
 r volt
 uskája:
 eg egy

hogy
 népe.
 több-
 rülfog-
 mon-
 őséget
 en ide

ár, mi

A TENGHER LÁMPÁSAI. (Lásd a 287. lapon.)

(Folytatás a 276. laphoz.)

— Oh szahib (uram), hát nem tudod? szólt egy öreg. Egy szörnyü »emberevő« tanyáz itt falunk közelében!

Most már aztán mindent értettem. A falu közelében tigris ütött tanyát s kész volt a falu szerencsétlensége. Mert ha a tigris egy-egy félreeső falucska közelében tanyát üt, ott aztán kedvére garázdálkodik. A hindu nép félénk, de nincsenek is olyan jó fegyverei, hogy szembe merhetne szállani olyan veszedelmes fenevaddal, minő a tigris, mely még a gyakorlott vadász bátorságát és ügyességét is próbára teszi. A tigris, ha ilyen helyen prédát kapott, nem tágit, hanem nappal ott lappang a bozótban s este újra prédát keres. A megrémült lakosság nem meri többé legelőre hajtani barmait, sőt az emberek sem mernek kimenni a faluból, mert nem tudhatják, hol lappang a tigris, mikor ront reájok; a vérszomjas vadállat pedig utoljára betör a faluba is és az utcáról ragadja el az embert. Ekkép valóságos ostrom alatt tartja a falut s alkonyatkor az emberek alig mernek kimenni a házból. Engemet tehát azért bámultak, hogy olyan nyugodtan jöttem be a faluba; persze nem sejtettem, milyen ellenség lappang közelben; a tigris alkalmasint nem azon az oldalon leskelődött, a merről én jöttem.

A mint megtudtam a szegény emberek baját, azonnal megvizasztaltam őket. Tudattam velök, hogy másnap fölkeresem a fenevadat és lelövöm. Tőlük nem kívántam egyebet, csak hogy néhány bátrabb férfi velem jöjjön fölverni a bozótot, hogy a tigrist kiigrassuk rejtekéből.

Szolgám bátor legény és jó lövő volt, benne megbizhattam.

A jámbor hinduk, amint elszánt fegyverest láttak, maguk is nekibátorodtak, nagy hálával fogadták segítségemet s többen ajánlkoztak kísérőimül. Másnap ki is vonultunk, én és szolgám, lövésre készen tartott fegyverrel, a hinduk pedig dorongokkal, lándzsákkal. Egyenesen a bozót felé tartottunk s a hinduk nagy köveket hoztak magukkal, melyeket messziről dobáltak a sűrű bokrok közé, hogy a tigrist fölverjék. Nem is nagyon sokáig tartott, mikor egyszerre hatalmas bödülés hangzott fel s egy pillanattal később a tigris előrohant. A hinduk eszeveszett futásnak eredtek, de hű szolgám ott maradt mellettem s még egyszer intém:

— Vigyázz! Előbb én lövök s ha elhibáznám, akkor lősz te. Hideg vér! Czelőzz!

Nem mondanék igazat, ha azt mondanám, hogy szívem nem dobogott sebesben, mikor a hatalmas tigris nagy ugrásokban egyenesen felénk rontott. De nem felejtém, hogy most életünk függ attól, hogy jól löjjünk. Egy másodpercig czéloztam, aztán lőttem, s a tigris rettentő bömböléssel terült el a földön. Jól találtam. Még egy-két pillanatig rángatózott, aztán mozdulatlanul hevert ott.

Kisérőim messziről látták a szerencsés lövést s most már diadalmas ujjongással siettek elő. Legelőbb is a tigrisre rohantak és ütötték, verték, hogy kitöltsék rajta haragjokat, ami ekkor már persze nem veszedelmes. Lándzsáikkal össze vissza szurkálták volna, ha idején észre nem veszem; kértem őket, ne szur-

kálják, mert a szép bőrt szeretném emlékül magammal vinni. Készséggel engedelmeskedtek s akármit is megtettek volna a kedvemért. Diadallal vitték be a megölt ellenséget a faluba, hol aztán apraja-nagyja megbámulta, az öregek pedig engemet fogtak körül és ki nem fogytak a hálálkodásból. Kínáltak is mindenféle jutalmat, de én természetesen semmit sem fogadhattam el a szegény emberektől. Örültem, hogy megszabadítottam őket nagy bajukból.

Mondanom sem kell, hogy nem minden tigrisvadászat sikerül ily szerencsésen és sok bátor vadász lett már a veszedelmes ragadozó áldozata. De van a tigrisvadászatnak olyan módja is, melynél jóformán semmi veszedelem sem érheti az embert: csakhogy ilyen vadászatot csupán az ottani fejedelmek vagy igen nagy urak rendezhetnek.

Ha valamelyik indiai fejedelemnek előkelő vendége van, rendesen elviszi őket tigrisvadászatra. De nem gyalog mennek, nem is egy-két szolgálval, hanem elefántokon s egész nagy kísérettel. Husz-harmincz elefántot szerelnek föl e czélra; mindegyiknek a hátán kocsiderék forma szerkezet van s ebben áll elől a vadász, mögötte pedig szolgálja, készen tartva a második töltött puskát, míg az elefánt vezetője az állatnyakán ül s hosszú lándzsával igazgatja az elefántot. Nagy félkörben foglalnak állást és lassan nyomulnak elő a hely felé, hol a tigris rejtőzik. A magas biztos helyről aztán kényelmesen lövöldözhetnek a tigrisre.

A tigris, ha csak sebet kapott, vak dühében sokszor neki ront az elefántnak,

csakhogy ezzel még inkább vesztébe rohan, mert jobbra-balra vadászok vannak és lelövik. De gyakran ez sem szükséges: az elefánt hatalmas ormányába ragadja a vérengző fenevadat és agyonszorítja.

A BŰVÖS GOLYÓK.

— Mese. —

BOL VOLT, hol nem volt, egyszer valamikor az operenciás tengeren is tul volt egy gazdag és hatalmas király és annak volt egy fia. Derék, bátor fiu volt, szerette is mindenki, de azért a királyfi mégsem volt egészen megelégedve. Nem volt semmi baja, amit csak kívánt, mindent megkaphatott; de hát ő azt nagyon unalmasnak találta, hogy mindig csak otthon heverészszen és kényelmesen lógassa a lábát.

Egy napon tehát így szólt atyjához:

— Kedves apám, felséges királyom, egy nagy kéréssem volna.

— Szólj fiam, bizonynyal teljesítem, ha csak lehetséges.

— Nincs benne semmi lehetetlenség, felséges atyám. Lásd, én már erős, izmos legényember vagyok, mindenki dicsér, de biz' én ezt szégyenlem, mert még semmit sem vittem végbe. A mi országunk békekességben él, de hallottam, hogy a tengeren tul egyik atyánkfiának nagy háborúja van egy gonosz ellenséggel. Oda szeretnék hát menni, hogy mint igaz vitéz megsegítsem derék atyánkfiát.

Az öreg király ennek nem igen örült, nem nagyon volt kedvére, hogy az ő kedves fia csatába menjen. De azt meg szerette volna, hogy fiának hire legyen mint

(Folytatása a 282. lapon.)

TIGRISVADÁSZAT. (Lásd a 276. lapon.)

(Folytatás a 279. laphoz.)

jeles vitéznek, végre is hát csak beleegyezett.

Szép nagy hajót szereltek föl, a királyfi elbucszott atyjától és megindult a nagy utra. De bizony soha sem ért el oda, a hova megindult.

Már három nap és három éjjel ment a hajó, mikor egyszerre szörnyű vihar kerekedett. Az óriási hullámok pehely gyanánt hányták-vetették a nagy hajót s végre odacsapták egy szírthez, úgy hogy a hajó ezer darabra tört s mindnyájan, kik rajta voltak, a hullámokba merültek.

Ott eviczkelt a vízben a fiatal királyfi is, eleinte kábultam, félig eszméletlenül. De csakhamar visszanyerte erejét és uszni kezdett. Pompás uszó volt s a mint egyszer egy hullám magasra ragadta, nem igen messze szigetet pillantott meg.

— Ódáig még csak el bírok uszni, biztatá magát.

El is uszott s kissé fáradtan ugyan, de minden nagyobb baj nélkül kikapaszkodott a szárazföldre. Ezalatt a vihar is megszűnt s a királyfi leheveredett a parton, hogy pihenjen és nedves ruháit a napon megszáritsa. Mikor pedig kipihent, neki indult, hogy az ismeretlen szigetet kikutassa és valami hajlékot, ennivalót keressen.

Eleinte csupa zord sziklák közt bolyongott, nem látta semmi nyomát, hogy itt valami élő lény laknék; de a mint egy magas szirt tetejére ért és körültekintett, lent a völgyben egy óriási épületet pillantott meg, akkora kapukkal és ablakokkal, hogy a legnagyobb templom

is csak holmi kis kunyhónak látszott mellette.

— No, ez már derék dolog, itt valami hatalmas ember lakhatik, gondolá a királyfi és szaporán megindult a kastély felé.

A mint a kapuhoz ért, látta, hogy biz azt nem tudja kinyitni, mert a kilincs olyan magasan van, hogy létrán kellene hozzá fölmásznia. De azért nem ijedt meg.

— Majd kinyitják belőlről.

Fölkapott egy nagy követ és odavágta a kapuhoz.

— Hé, halljátok-e, nyissátok ki a kaput! kiáltá.

És nem hiába, mert a következő pillanatban megnyílt a kapu és egy rettenetes óriás, legalább is negyven láb magas, lépett ki, menydörgő hangon kérdeve:

— Ki van itt? Mit akarsz, te csöppecske kis ember?

Ezzel galléron fogta a királyfit és fölemelte két ujjával, mint mi szoktunk valami kicsike cziczát. De a királyfi mégsem ijedt meg, hanem így szólt:

-- Hajótörést szenvedtem s menedéket keresek. Azt hiszem ebben a nagy palotában akad egy kis hely számomra.

-- Nem bizony, oda bent nem akad, hanem itt kint az istállóban maradhatsz. Csakhogy én afféle ingyenélőt nem tűrök a házamnál. Épen szükségem van legényre; ha tehát elvégzed a dolgot, amit rád bízok, akkor három nap múlva hajót is adok és haza mehatsz.

A királyfi készséggel ráállt, ámbár látta, hogy az óriás gyanusan mosolyog, mintha csak gunyból biztatta volna.

— Nincs miben válogatnom, tehát ráállok, hogy három napig szolgáljak leszek, mondá. Mondd mit kell tennem?

— Óh, nagyon keveset. Én most kihajtom a nyájamat legelőre, s míg oda leszek, ki kell söpörnöd az istállót. Egyéb dolgod nem lesz. De azt mondom, a házba ne próbálj bemenni, mert akkor megesszlek.

Az óriás kihajtotta a nyáját, a királyfi pedig kissé körülnézett a kastély környékén. Azt persze mindjárt látta, hogy itt valami elátkozott helyre jutott s ugyan csak örülhet, ha épkezéskor hazakerül. Nincs más hátra, mint teljesíteni az óriás parancsait. A mint úgy elgondolkozva járkál, a kastély egyik ablakából szomorú sóhajtozást, sirást hallott.

— Itt valaki fogva van, gondoló a királyfi. Bizonyosan azért tiltotta annyira az óriás, hogy a házba menjek. De csak azért is bemegyek, hátha segíthetek valakin?

Az ablak magasan volt, de a királyfi a kiálló párkányzatba, oszlopokba kapaszkodva ügyesen felkuszott s beugrott a szobába. Ugyancsak bámult, mikor körülnézett. A szoba pompásan volt butorozva, de a királyfi nem ezt nézte, hanem egy csodaszép leánykát, ki egyik sarokban ülve keservesen zokogott. Nagyon egyszerűen volt öltözve, de mégis látszott rajta, hogy nem valami közönséges szolgáló. Mikor a királyfi betoppant, a leányka ijedten kiáltott fel:

— Szerencsétlen ifju! Ki vagy, mit keresel itt!

— Ki vagyok? Hát biz' én nem régen még királyfi voltam, de most egye-

lőre csak valami szolga vagyok ennél a háznál. És még örülhetek, hogy az az emberséges óriás megfogadott.

— Örülhetsz! Oh, szerencsétlen, tudd meg, hogy vesztedre jöttél ide. Az az óriás csak játszik veled és úgy jársz, mint előtted már sokan.

— Hogyan?

— Reájok bizott valami munkát, de egyikök sem tudta teljesíteni s estére a szörnyeteg fölfalta őket.

— Oh, engemet ugyan föl nem fal. Nagyon könnyű dolgot kell végeznem s már el is készültem volna vele, de előbb kissé körülnéztem; aztán mivel hallottam, hogy itt valaki sir, hát bejöttem. Az óriás keményen megtiltotta ugyan, de azt én nem bánom. Ha valami gonoszság történik itt, megpróbálok segíteni rajta. Mondd, miért sírsz, mi a bajod?

A leányka hálásan nézett a királyfirra s így felelt:

— Nemes szíved van, látom. A kik eddig itt jártak, szintén hallották sirásomat, de egyik sem gondolt arra, hogy rajtam segítsen. Én árva királyleány vagyok s ez a gonosz óriás elrabolt, hogy itt szolgálója legyek.

— No hát akkor fussunk együtt!

— Isten mentsen! Az óriás messziről is ügyel a házra s rögtön meglátná, utolérne. Csak akkor lehet menekülni, ha alszik és akkor is sok mindről kell gondoskodni. Én sokszor meglestem, mikor az óriáshoz látogatóba jött öreg boszorkány nénye. Ha menekülni akarsz, jó királyfi, ne tégy semmit az én tanácsom nélkül.

— Jól van, tehát csak parancsolj! És ha innen szerencsésen elmenekülünk s visszajutok a házamba, téged veszlek feleségül, te léssz a királyné.

Ebben szépen megegyeztek, aztán kérdé a királyleány, micsoda munkát adott mára az óriás a királyfinak.

— Oh, csekélység, csak az istállót kell kisöpörnöm.

— És azt hiszed, ez csekélység? Tudd meg, hogy itt minden seprőnek az a tulajdonsága van, hogy épen százszor annyi szemét támad mögötte, mint a mennyit elsöpört. De én tudom a módját: meg kell forditanod a seprőt és a nyelével söpörnod. Akkor mindjárt elkészülsz.

A királyfi aztán megint kimászott az ablakon és hozzáfogott munkájához. Megpróbálta először a rendes módon, de rögtön tapasztalta, hogy igaza volt a jó királyleánynak, mert a seprő mögött egész kazal szemét támadt. Megfordította tehát a seprőt és a nyelével kezdett kaparászni. Alig tette egyszer-kétszer, olyan tiszta lett az egész istálló, hogy szinte ragyogott.

— No, ezzel meg lehet elégedve, gondolá a királyfi, vigan kiült a kapu elé s fűtyörészve várta az óriás hazaérkezését.

Ez nemsokára meg is jött s fenyegető hangon kérdé:

— Elvégezted-é, amit parancsoltam?

— El.

— Igazán? No, mindjárt meglátjuk. Meg is láthatta. Dult-fult mérgében, de hát azért mégis csak igaz volt, a királyfi teljesítette a feladatot.

— Véletlenül megfordithatta a seprő nyelét, csak úgy sikerülhetett, dörmögé az óriás. No, majd meglátjuk holnap, a második próbánál.

Másnap reggel az óriás így szólt:

— Ma mindössze az lesz a dolgod, hogy behozod a paripámát a mezőről; amott legel a domb mögött. Ez csak nem nehéz munka?

— Sőt nagyon kedvemre való, igen szeretek lovagolni.

— Hát csak ülj rá, kaczagott az óriás és kihajtotta nyáját.

A királyfi hamarosan el akarta végezni a dolgát, mert egy lovat bevezetni a mezőről már csak nem nagy feladat. Meg is indult, de utközben mégis eszébe jutott, amit a királyleánynak ígért, hogy semmit sem tesz tudta nélkül. Hátha ebben a lóban is van valami ördögösség? Megfordult tehát és megint bement a királyleányhoz, elmondta neki, mi a mai feladata.

— Nehéz feladat, még nehezebb a tegnapiénál, mert tudnod kell, hogy ez a paripa egy ördögös vadállat, akkora mint az elefánt, orrából tüzet fúj s dobbanása alatt megrendül a föld s még csak közel sem mehet hozzá más, mint a gazdája; elgázol, agyontapos mindenkit.

A királyfi zavartan vakarta a fejét. De a királyleány megvigasztalta.

— Van ám azonban módja ennek is. Az istállóban függ a ló kötőféke, ezt vidd magaddal és mikor a ló közeledik, dobd a fejére. Akkor birsz vele.

A királyfi úgy tett és csakugyan szépen boldogult. Az óriás paripa iszonyuan toporzékolva, tüzet okádva vágta-

thatta a seprő
tt, dörmögé az
holnap, a má-

gy szólt:
lesz a dolgod,
t a mezőrlé;
Ez csak nem

re való, igen

kaczagott az

n el akarta
ovat bevezetni
nagy feladat.
mégis eszébe
k ígért, hogy
élkül. Hátha
ördögösség?
nt bement a
eki, mi a mai

g nehezebb a
ell, hogy ez a
állat, akkora
t fuj s dobba-
l s még csak
s, mint a gaz-
indenkit.
karta a fejét.
alta.

ódja ennek is.
féke, ezt vidd
teledik, dobd

es csakugyan
paripa izso-
kádva vágta-

tott a királyfi felé, de a kötőfék, amint
fejét érte, magától ráillesztődött s a
paripa szelid lett, mint a bárány. A királyfi
fölugrott a hátára és vigan haza lovagolt.

— Itthon van-e a lovam? kérde az
óriás gunyosan, a mint hazaért.

— Igenis, bekötöttem az istállóba.

— No már azt szeretném látni.

Bizony ott volt a paripa.

— Ez csalás, ez nem történhetett
igaz uton, ordított dühöngve az óriás.

De a királyfi szemét sem hunyori-
totta s az óriás dörmögve ment be a kas-
télyába.

— No de holnap nem menekülsz meg
élve! mondá magában.

Harmadnap reggel így szólt:

— Ma mindössze az lesz a dolgod,
hogy a kincstáramba mégy és hozol egy
kis aprópénzt utra valónak, mert utra
készülök. Látod ezt a pincze-ajtót? Ott
kell lemenni; a kincstárnokom majd
kiadja.

A királyfi lenézett a pinczeajtón s
ez a megbizás sehogysem tetszett neki.
Hosszu sötét üreget látott, a végében
pedig valami tüzesen csillogó szemeket, a
kincsőrző sárkányok szemét.

— De már ebben a dologban jó lesz
az én okos királykisasszony-mátkámmal
tanácskozni, gondolá.

Meg is tette és nem bánta meg. A
mint lement a sötét pinczébe s a tulsó
végén eljutott egy nagy vasajtóhoz, két
tüzes szemü szörnyeteg állta utját s rá
akart rohanni.

— Csak lassan, kedves barátim, szólit
a királyfi. Gazdánk küldött, hát csak
ereszszetek be.

A két szörnyeteg félre állt az utból
s a királyfi egy roppant csarnokba lépett,
mely tele volt arannyal-ezüsttel, drága
kövekkel; egy halom aranyon pedig egy
ijesztő sárkány ült, az volt a kincstárnok.
Szörnyü torkát kitátva kérde a királyfitől,
mit akar?

— Egy kis utra való aprópénzt a gaz-
dánknak. (Folytatása következik.)

Gondos Sárka.

SOK a dolgom és sietős,
Piaczra kell mennem;
Sárgarépát, petrezselmet,
Burgonyát kell vennem.
Azután a mézsárszékbe,
A hol jó hust mérnek;
Egy kiló kell a levesbe,
Kettő pecsenyének.
Hazatérek telt kosárral, —
Tessék kicsit várni
S meglátják, mily jó ebédet
Főz a gondos Sári.

A JÓ TANÁCS.

— Kicsi beszélyke. —

EGY FIATAL parasztgazda egyszer a szomszéd városba ment a vásárra s mikor dolgát elvégezte, még egy ideig ott őgylgett a piacon. Kár volna nagyon sietni haza, gondolá, mert ma már ugy sem végezhet semmi nagyobb munkát. Épen a mint ezt gondolá, találkozott egy ismerősével, a ki elbeszélte, hogy pöre van s most volt épen az ügyvédnél.

Ez az ügyvéd pedig híres tudós és derék férfiú volt, messze vidéken ismerték s a kinek valami ügye-baja volt, mind hozzá sietett és nem is bánta meg, mert a derék férfiú mindig tudott okos tanácsot. A mi fiatal gazdánk szintén sajnálta, hogy neki nincs valami baja, hogy ő is elmehessen a híres emberhez.

— No bizony, hát ha nincs is bajom, azért elmehetek hozzá. Ugy sincs más dolgom.

És el is ment. Az előszobában sokáig kellett várakozni, de nem bánta és végre csakugyan bejutott az ügyvédhez, ki már öszülő, komoly, de nyájas arcú ur volt s így szólt:

— No's barátom, hát mondja el, mi az ügye-baja?

— Bajom? Nincs nekem, hála Istennek! semmi bajom.

— Ugy értem, hogy miféle pöre van?

— Nincs nekem pöröm senkivel.

— Hát akkor minek jött ide? Mit kíván tőlem? kérdé az ügyvéd meglepetve.

A fiatal gazda elbeszélte, hogy épen itt járt a városban, ideje van bőven, nem tud okosabbat csinálni, hát eljött: talán

tudna neki is valami jó tanácsot adni, szívesen megfizeti. Az ügyvéd mosolygott s így szólt:

— Jó, adok egy jó tanácsot s fel is írom, hogy el ne felejtse. Ha híven követni fogja, nagy haszna lesz belőle. Mi a neve?

— Buza Mihály, kérem alássan.

Az ügyvéd tollat fogott s valamit írt egy papirosra, aztán odaadta Mihály gazdának, ki zsebre dugta a papírt s kérdé, mivel tartozik érte?

— Három forint az ára.

— Kissé drága. No de, csak ha jó.

Lefizette a pénzt, aztán odább ment. Szerette volna tudni, mit írt fel számára a híres ügyvéd; de sajnós, olvasni nem tudott; így hát belenyugodott, hogy majd otthon elolvassa a felesége.

Mikor haza ért, még jó magasan állt a nap s alighogy megérkezett, öreg bérese állt eléje s azt mondta, hogy jó volna még ma behordani a szénát a mezőről, mert borul az idő. De a gazda feleségének erre nem volt kedve, azt mondogatta, hogy ráérnek arra holnap is, nem lesz eső. A gazda bele is nyugodott, mert így legalább egész délután heverészhetett. Elmondta aztán feleségének, hogy a városban mit tett.

— Itt az írás. Olvasd csak, miféle jó tanácsot adott az a híres ember?

Az asszony elolvasta. Ez volt a papirosra írva:

»Kedves barátom, Buza Mihály gazda. Ne töltsé soha hiába az időt, mert ez a legdrágább kincs. Csak a ki ezt jól használja, az boldogul.«

Alig hallotta ezt Mihály gazda, felugrott.

— Igaz, és így hát csak menjünk a szénát betakarítani. Ha egy kicsit iparkodunk, még elkészülhetünk vele.

Hiába ellenkezett a felesége, Mihály gazda azt mondta, hogy három forintjába került az a jó tanács; ha már megfizette, hasznát veszi. El is végezték a munkát s volt másnap nagy örömük, hogy megtették, mert csakugyan nagy eső jött s a többi gazdák szénája kint ázott és rothadt a mezőn.

E naptól fogva Mihály gazda hiven követte a tanácsot, soha sem töltötte idejét hiába s természetesen az lett a vége, hogy a legmódosabb, legderekkabb gazda lett a faluban. És a ki meg akarta tudni, hogy jutott olyan jó helyzetbe, annak elmondta a jó tanács történetét.

Ilmácska születésnapja.

(Képpel a czimlapon.)

BIMBÓ-fakadáskor
Tavaszzal születél,
Édes szüleidnek
Ilmácskaja lettél.

*Kedves testvéreid
Üdvözlnek téged,
Barátaid hoznak
Szép virágot néked.*

*Virággal ünneplik
Születésed napját,
Lábaidhoz ime,
Most is oda rakják.*

*Jó kívánatával
Mindegyik eléd áll:
Virágozzál te is
Mikép a virágszál.*

A TENGER LÁMPÁSAL.

(Képpel a 277. lapon.)

HA VALAKI a szárazföldről, hol erdőt, mezőt, városokat lát s mindenütt virágzó növényzetet, állatokat, madarakat; ha, mondom, innen először kerül a tengerre, azt hiszi, véghetetlen sivár, élettelen helyre jutott, a hol nincs egyéb, csak víz, mindenfelé csak végtelen, beláthatatlan nagy víz. De a régi tengerész csak nevet ezen; ő tudja, hogy a tenger vize tele van ezer meg ezer élő lényvel es a természet annyi csodás, szép tüeményeivel, hogy bámulatra indítják az embert. Nem csak a halak véghetetlen sokasága él a tengerben; száz meg száz másféle állat is tanyáz ott, a víz fenekén pedig tömérdek vízi növény él, egész erdőket alkotva. A sokféle csoda közt pedig a legérdekesebbek közül való a tenger világitása.

Mikor a tenger nyugodt s a hajó gyorsan siklik tova a vizen, az utasokat éjjél gyakran meglepi egy gyönyörű látvány. Azt látják, hogy a tenger vize ragyogóan meg van világitva. Pedig a hold nincs fönt az égen, koromsötét az éjszaka s a tenger mégis mintha valami roppant tűz fényében égne, vagy mintha alólról hatalmas lámpás világa csillogna át, hol kékes, hol bíborvörös, hol zöldes színekben. És mikor a hajó odaér, úgy látszik, mintha tüzes folyóba ért volna, oldalain, kerekeikről sziporkázva csillog ezer meg ezer apró fény; az olyan utas, a ki ezt még nem látta, bizony talán meg is ijed s azt hiszi, mindjárt meggyul a hajó.

Sokáig nem is tudták az emberek kideríteni, mitől ered ez a csodálatos fénye a víznek s régente persze mindenféle babonát hittek. De ma már a természetudósok kiderítették a titkot.

A tengerben ezer meg ezer millió számra élnek aprócska állatok, melyek a puhányok fajából valók, azaz testökben nincsen semmi csont. Ezek részint oda van-

nak növe a víz alatti sziklához, részint szabadon usznak s némelyikök olyan kicsiny, hogy alig látható. E puhányok sok fájának, épen mint a szárazföldön a Szent János-bogarkának, az a tulajdonsága van, hogy sötétben világítanak. És mivel töméntelen sokaságban vannak, koronként, mikor csöndes időben a víz színét ellepik, egészen megvilágítják a tengert.

Ez állatkák közül különösen a polipok és meduzák terjesztenek nagy fényt. A rajzon láhattok több ilyen állatkát, valóságos lámpásait a tengernek. A polipok egyik fajtája, tudományos néven »penatula phosphorea« a víz alatti sziklához van növe; ezt ábrázolja a rajzon az 1. számú állatka. A meduzáknak is több faja van, mely világít, s ezeket a 2—4-dik számú ábrák mutatják. Van egy más fajta puhány (5. szám.) a »pillirhöe«, mely szintén fényt terjeszt s ugyanily tulajdonsággal bir a furókagyló is (6. szám.) Testök színe szerint hol kék, hol piros fényvel világítják a tengert, egyik fajta pedig ragyogó tüzlánggal borítja el a víz színét s ezért »pyrosoma«, tüztüstü nevet adtak is neki.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 16-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Sokrates.“

Helyesen fejtették meg: Ihász Sarolta és Irma, Fischer Jolán és Ilona, Frey Ottó, Marzsó Gyula, Stegmüller Vilma és Irma, Weisz Miksa és Elemér, Degenfeld Ottó, Bródy Jolán, Margit és Ernő, Kotzó Margit, Szilvinyi Hugo, Rosenthal Jenő, Rikhard és Felix, Beck Marczel és Béla, Weisz Jenő, Goldmann Ida és Emil, Ullmann Sarolta, Szikszay Erzsike, Beck Lajos, Radocza Hanna, Heidberg Etel és Sándor, Zuber Gizella, Littmann Gizella és Zsigmond, Bródy Leonie, Vilma és Szerena, Molecz Béla, Pintér Rézike és Ferencz, Schlesinger Jenő, Baligovits Milos, Mauritz Julis és Gyula, Fligl József, Szentirmay Béla, Tóth Mariska és Kamilla, Schwartz Berta, Strausz Margit és Kornél, Ullmann Gyula és Tóni, Uprimny Gizella és

Eszti, Aschendorf József, Widder Andor, Lukács Róza, Mocsáry Ilma, Roth Szeréna és Mari, Kohn Miksa és Mór, Liskay Ida, Szobotka Dezső, Névény Jóska, Poldini Emma és Luiza, Mokry Imre, Reiszig Ede, Deutsch Győző és László, Szűsz Iluska és Ernő, Rajnai Béla, Ernyei Anna, Kelecsényi Ferencz, Strassburger Malvina, Garlethy István, Klein Miksa és Ede, Berkovits Aranka, Mandl Jenő, Bogyó Ilonka, Capelle Vilma és Adél, Könczey Mariska, Petrovics Elek, Adler Malvin és Regina, Faragó István, Babinetz Berta, Kunfy testvérek, Sachs Hilda, Imre Jolán, Brüll Lóri, Fejér Gizella, Magyary Margit és Kornél, Freund Ilka, Brünauer Jenő, Kilián Irma, Procopius Gerda, Moskovitz testvérek, Winterberg Rezső, Spitzer Kornélia, Pisztorý Irén, Kralovszky Adrienne, Schlieszer Sárka, Lindenbaum Ilona, Galambos Izabella, Kánitz Géza és Arthur, Szikszay Ferencz, Kohner Aladár és Jenő, Lipovniczky Margit, Navratil Ákos, Baumgarten Gizella, Molnár Ilonka, Kolos Ernő és Tibor, Deutsch Soma, Koppstein Etel, Szabó Józsi, Horváth Margit, Krausz Arthur, Palocsay Irma és Gusztáv, Ruttkay Béla, Krausz testvérek, Soós József, Lefkovits József, Ellbogen Samu, Krámer Adolf, Leichter Márton, Goldstein Zseni és Adolf, Sugár József és Sándor, Buchwald Etelka, Adler Czili, Berger Teréz és Lilla, Kovács Margit, Wieland Olga, Kánitz Izidor, Frank Hugó, Tompa Satika, Mihalik Margit, Dobó Katieza, Lamás Sándor, Szöllőssy Pirooska és Olga.

*

A »KIS LAP« XXII. köt. 15-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Imre Jolán, Fisch Paula és Lajos, Brünauer Jenő, Rabinetz Berta, Faragó István, Spitzer Kornélia, Schlieszer Sárka, Zöld Mariska, Galambos Izabella, Kánitz Géza és Arthur.

Kis Értesítő.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Plausich Aladár 3 frt. — Sátor Józsi 1 frt. — Korossy György 1 frt. — Divald Vilma 1 frt — Skublies testvérek 3 frt. — Winterberg Rezső 60 kr. — Vladár Irma 1 frt. — A már eddig kimutatott 575 frt 14 krral együtt összesen 585 frt. 74 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.